

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΔΒ

1027

12 ΙΑΝ. 2012

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Βουλευτής Αχαΐας - ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥΣ:

- Εξωτερικών
- Εθνικής Αμυνας

Θέμα: Ιστορική πρόκληση για Αθήνα και Λευκωσία

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΠΑΡΟΝ» (27.11.2011) που αναφέρεται στην ανάγκη σύμπραξης Ελλάδας και Κύπρου..

Αρ. Πρωτ.

Πάτρα

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Ιστορική πρόκληση για την Αθήνα και τη Λευκωσία

- Επείγει στρατηγική
σύμπραξη πάνω σε
ουσιαστικότερη βάση

Του
Α. ΛΥΚΑΥΓΗ

ΜΕΣΑ σε μία βδομάδα βρέθηκαν στην Κύπρο δύο από τους κορυφαίους υπουργούς της νέας (μεταβατικής υποτίθεται) κυβέρνησης της Ελλάδος. Οι των Εξωτερικών και της Άμυνας. Και καλώς. Τηρώντας την άτυπη παράδοση ο πρώτος εκτός της επικράτειας προορισμός τους να είναι η Λευκωσία. Κάτι που διαβιβάζει εύγλωττο (και υπό τις περιστάσεις κρίσιμο) μήνυμα προς πολλούς αποδέκτες.

Πέρα όμως από τη συμβολική σημασία των επισκέψεων αυτών, η παρουσία των ελλήνων υπουργών στην Κύπρο είχε όλως ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα σ' αυτήν τη συγκυρία. Καθώς η μεν Ελλάδα βρίσκεται μπροστά σε αδυσώπητα προβλήματα επιβιώσεως, αλλά και υπό το βάρος απειλών για την εθνική της κυριαρχία. Ενώ η Κύπρος δέχεται την εκβιαστική πίεση των τουρκικών πειρατικών επεμβάσεων, με στόχο τον περαιτέρω ακρωτηριασμό φυσικών της δικαιωμάτων. Κάτι που εάν δεν ανακοπεί, θ' αποβεί μοιραίο. Και αν μάλιστα υποτραπεί, θα καταλήξει ολέθριο! Αλλά δεν είναι μόνον αυτά. Είναι και οι αναδυόμενες θετικές προοπτικές για τη Μεγαλόνησο (επομένως για τον Ελληνισμό) που σχετίζονται με την εξελισσόμενη αξιοποίηση των πλουσίων υποθαλάσσιων κοιτασμάτων υδρογονανθράκων τα οποία ιχνηλατούνται στην κυπριακή ΑΟΖ. Την ίδια ώρα που περίπου το ίδιο ισχύει και στον ελλαδικό χώρο. Με τη διαφορά ότι η Αθήνα δεν προχωρά στο επόμενο και ιστορικό εκ των πραγμάτων βήμα: Την ανακήρυξη δικής της ΑΟΖ και την οριοθέτησή της με όμορες χώρες.

Η πρώτη από τις οποίες είναι βεβαίως η Κύπρος. Ο χώρος μεταξύ της οποίας και της Ελλάδος (στον άξονα Καστελλόριζο - Ρόδος - Κρήτη) συνιστά ενιαίο σύστημα.

Αυτός αποτελούσε, προ μερικών μόλις ετών, τη γεωγραφική συντεταγμένη του Δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου. Το οποίο —και πολύ κακώς— αφέ-

συμμετοχή

Αυτός αποτελούσε, προ μερικών μόλις ετών, τη γεωγραφική συντεταγμένη του Δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου. Το οποίο —και πολύ κακώς— αφέθηκε να εκφυλισθεί. Κατ' ακρίβειαν οδηγήθηκε σε σκόπιμο εκφυλισμό και ουσιαστική αναίρεση, χάριν της ψευδαισθήσεως του Ελσίνκι! Δηλαδή της ομώνυμης συμφωνίας, με την οποία η Ελλάδα στήριξε τη στρατηγική της στην έωλη αυταπάτη ότι θα επετύγχανε τους στόχους της εάν έριχνε το βάρος της στην προσπάθεια προαγωγής της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας. Κούνια που μας κούναγε!

Και το μεν Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα Ελλάδος - Κύπρου ενεταφιάσθη. Αλλά σήμερα προβάλλει άλλη αναγκαιότητα στον ίδιο ακριβώς χώρο. Στον οποίο μπορεί να ενεργοποιηθεί —και επιβάλλεται το ταχύτερο— η ανάπτυξη ενός άλλου δόγματος. Εκείνου του Ενιαίου Ενεργειακού Χώρου. Σε μίαν από κοινού προσπάθεια των δύο κρατικών κέντρων του Ελληνισμού να προχωρήσουν στην αξιοποίηση του φυσικού τους πλούτου. Όχι απλώς ως αδελφές εθνικά χώρες, αλλά περισσότερο και ως εταίροι. Που όχι μόνο είναι θεσμικώς ενσωματωμένες στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι, αλλά και αποτελούν μέρος του σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα. Δηλαδή της Ευρωζώνης. Πέραν αυτών των αυτονοήτων, προβάλλει συγκυριακά και η επιθυμία του Ισραήλ —ως δεινού στρατηγικού παίκτη στην περιοχή— να συμπράξει στο ίδιο τόξο. Προάγοντας δικές του προσπάθειες εξορύξεως υδρογονανθράκων και αξιοποίησεως του φυσικού του αυτού πλούτου, μέσω Κύπρου και Ελλάδος. Με τις οποίες κι επιθυμεί συν τοις άλλοις (κάτι που εκφράζει ευθέως) συνομολόγηση ευρύτερων στρατηγικών συμφωνιών. Κάτι που εάν επισυμβεί —χωρίς βεβαίως αυτό να στρέφεται κατά των Αράβων— θ' αντισταθμίσει σε μεγάλο βαθμό την ισχύ της Άγκυρας. Και θ' αποβεί εν πολλοίς αποτρεπτικός συντελεστής όσον αφορά τα ηγεμονικά σύνδρομα της Τουρκίας σ' αυτήν τη γεωγραφία. Όσο λοιπόν και αν η Αθήνα καθηλώνεται από επαχθείς αγκυλώσεις κι επαπειλείται από χρεοκοπία, εντούτοις σ' αυτήν την άλλη διάσταση επιβάλλεται —και μπορεί— ν' αναπτύξει πολιτικές με τις οποίες αφενός ν' αποσοβήσει ακρωτηριασμούς κυριαρχικών της δικαιωμάτων —που ήδη επαπειλούνται— και αφετέρου να προχωρήσει στην άσκησή τους. Όπως είναι η ανακήρυξη επιτέλους ελληνικής ΑΟΖ στις περιοχές που είναι ανάγκη. Πριν βρεθεί προ τετελεσμένων, τα οποία προάγει μεθοδικά η Άγκυρα. Εάν η Κύπρος, ημικατεχόμενη και με τον εθνικό της χώρο διάτρητο, απειτόλμησε και προχωρεί, γιατί όχι και η Ελλάδα; Τώρα είναι η ώρα. Με περισκεψη μεν. Αλλά και ρεαλιστική αποφασιστικότητα.